intervju

Uroš Smolej

MARJANA VOVK

Foto: Marcandrea

DOBITNIK SEVERJEVE NAGRADE 2006 – ČLAN MESTNEGA GLEDALIŠČA LJUBLJANSKEGA, KI IGRA V PREDSTAVAH KABARET, PRASICA DEBELA, HAMLET, BENEŠKA DVOJČKA TER MOJSTER IN MARGARETA – KADET VILIJEM V NADALJEVANKI MI SE MAMO RADI

Uroš Smolej, dobitnik Severjeve nagrade 2006 in član Mestnega gledališča Ljubljanskega, je igralec, ki naredi na gledalca velik vtis, a sam nikoli ne sili v ospredje. Morda ga zato na ulici ne prepoznavajo pogosto, a to mu tudi povsem ustreza. Odlično se znajde tako v komičnih kot resnih vlogah, gledalci pa so ga vzljubili predvsem v vlogi Konferansjeja v muzikalu Kabaret. Strašno simpatičen in dobrodušen fant prizna, da sicer ne mara intervjujev, a vseeno sproščeno in (vsaj na videz) z veseljem klepeta pred diktafonom. Prav tako ne mara fotografiranja – a pridno opravi tudi to delo. Vse to pač sodi k poklicu.

Kaj vam pomeni Severjeva nagrada?

❝ Lepo potrdilo za preteklo delo in hkrati dodatna spodbuda za naprej. Zame ima še večjo težo, ker je nagrada izključno igralska. Zanjo te predlaga gledališče in potem žirija izbere dva nagrajenca. Igralko in igralca.

Kdaj ste ugotovili, da želite postati igralec?

❝ Že zelo zgodaj sem se zastrupil z gledališčem. Ko enkrat okusiš slast aplavza, odra, si zasvojen. Takoj sem vedel, da se želim z igralstvom ukvarjati še naprej. V otroštvu niti ne razmišljaš, da se da to početi za preživljanje in da obstaja šola. V srednji šoli, ko moraš razmisliti o prihodnosti, pa sem bil prepričan, da bo ena od možnosti, pravzaprav skoraj edina, da grem na AGRFT.

Katere so bile druge možnosti?

❝ Druge so bile bolj borne. Morda jeziki. Ampak želja, da bi postal igralec, je bila tako velika, da se mi je zdelo, da mi skoraj ne more spodleteti. Imel sem srečo, da sem res prišel na Akademijo.

Očitno imate res radi svoj poklic. Pa kdaj kljub temu obupate in pomislite, da bi bilo bolje, če bi se ukvarjali s čim drugim?

❝ Obupujem sicer ne, a včasih se sprašujem, ali je vredno toliko živcev in odrekanja. Življenja igralcev so obrnjena na glavo. Nobene ustaljenosti ni, ne moreš delati načrtov za naprej. Včasih si preo-

bremenjen z vajami in predstavami – takrat si res želim, da bi počel kaj drugega. Ampak to so kratki prebliski, ne resno razmišljanje. Če ne bi bil finančno odvisen od poklica, bi vseeno igral iz zadovoljstva.

V katerem žanru najraje nastopate?

❝ Odvisno od trenutka. Zelo rad imam raznolikost, ne bi bil zadovoljen, če bi se opredeljeval le z enim žanrom. Zelo sem se razveselil predstave Kabaret, ki je nekaj čisto novega, malo je prevetrila vse skupaj. V njej malo plešem, pojem …

Odlični ste v dramah in v komedijah ...

❝ Ja, a ni to krasno? (Smeh.)

Ampak vseeno bi rekla, da ste bolj tip za komedije ...

❝ Mogoče res. Komedija je hvaležna zvrst, za gledalce in za igralce. Pri njej je največ odziva, konkretnega pretoka energije – smeha. Zato se morda tako zdi. Ampak nisem pravi naslov za takšne analize, s tem se ne ukvarjam. Smisel igralstva vidim v tem, da je vsaka naloga, ki jo dobiš, izziv – in treba jo je izpeljati čim boljše. Izziv je ravno v tem, da ustvariš nekaj takšnega, kar ni najbolj očitno ali samoumevno zate. Zato se rad spopadem tudi s takšnimi vlogami, za katere nisem prepričan, ali jih bom zmogel ali ne.

Muzikal Kabaret je velika uspešnica. Zakaj?

❝ Pri nas te zvrsti prej ni bilo. Muzikala nismo Slovenci nikoli gojili. Tudi ne vem, kako se bo nadaljevalo, ker je produkcija muzikalov zelo draga in zahtevna. Tudi pravega kadra nimamo, saj se na Akademiji temu žanru ne posvečajo dovolj. Saj je nekaj plesa in petja, večinoma pa je študij osredotočen na konvencionalen dramski teater. Muzikal združuje ples, petje, komiko … Tega primanjkuje, zato takšna fascinacija nad šovom.

"V PREDSTAVI ŽURKA ZA PUNCE SEM 150-KRAT PLESAL STRIPTIZ PRED POLNO DVORANO!"

Kako ste se vi znašli v Kabaretu?

❝ Vedno sem si želel delati kaj takega, to sem jasno in glasno povedal. Kabaret je zelo gledališki, ni tako broadwayski, saj ne zahteva kakšne blazne plesne ali pevske sposobnosti. Če bi se tega žanra lotili s čim zahtevnejšim, na primer z Zgodbo z zahodne strani, bi bilo vse skupaj veliko težje. V Kabaretu pa uživam: fizično si aktiven in pješ – Slovenci tako ali tako radi pojemo, in če to lahko delaš za službo …

Ste že prej kaj peli?

❝ Ja, v kakšni predstavi. Pa v osnovni šoli v zboru. Kaj bolj konkretno pa ne. Za Kabaret smo imeli vsak dan pevske vaje – tako kot jih imajo najbrž drugi pevci. V tem času sem se naučil, kar sem se. Če bi se hotel resneje lotiti petja, bi moral veliko več delati. Saj bi, ampak problem je čas.

"MUZIKAL ZDRUŽUJE PLES, PETJE, KOMIKO ... TEGA PRI NAS PRIMANJKUJE, ZATO TAKŠNA FASCINACIJA NAD KABARETOM."

Menite, da bo muzikal zdaj pri nas zaživel?

❝ Vem, da je med igralci veliko takšnih, ki odlično pojejo. Morali bi si zaupati, biti odločni in drzni in kaj narediti, morda celo na kakšnem večjem odru. Občutek imam, da nekateri iz gledaliških krogov te zvrsti ne marajo preveč, ker ima priokus cenenosti, brez umetniške vrednosti, ampak jaz ne mislim tako. Morda ga ne marajo tisti, ki so sami zafrustrirani in ne znajo ne peti ne plesati. Muzikal od igralca res veliko zahteva, hkrati pa mu tudi veliko da.

Nekateri menijo, da tudi resna gledališča postajajo preveč komercialna, populistična. Ali se strinjate?

❝ Zunaj je to normalno, saj imaš različna gledališča z različnim tipičnim repertoarjem. V današnjem svetu je čisto normalno, da igraš tisto, kar privablja publiko – tudi gledališča morajo od nečesa živeti. Ni pa nujno, da je populistično gledališče kaj slabše.

Lahko pri nas igralec živi le z delom v matičnem gledališču, brez sinhronizacij, vodenja prireditev, drugih predstav ...

❝ Preživel bi že lahko, ampak vprašanje je, kako dobro. No, kaj je dobro, je spet relativno. Nekdo, ki ima začetno plačo, se kar težko prebija čez mesec. Na srečo imamo možnosti, da delamo še kaj zraven. Če bi imeli igralci takšno plačo, kot bi nam pripadala, potem marsikdo verjetno ne bi delal toliko stvari izven matičnega gledališča.

Kaj najbolj nenavadnega ste vi še delali poleg gledališča?

❝ Ne vem, ker se mi že vse zdi sprejemljivo. Najbolj nenavadno je bilo morda sodelovanje v predstavi, ki jo je možno le po delčkih prodati kakšni firmi, zato smo šli na vsako pasjo procesijo, zabavo … In igrali, čeprav nas ni nihče poslušal. To ni ravno prijetno. Morda je bila nenavadna, če zdaj pomislim, predstava Žurka za punce – tam sem plesal striptiz pred polno dvorano. 150-krat.

NISEM VRAŽEVEREN, ČEPRAV PLJUNEM ČEZ RAMO, KO MI POT PREKRIŽA ČRNA MAČKA. OBRED OPRAVIM ZA VSAK PRIMER."

Pa saj golota v gledališču ni nič nenavadnega ...

❝ To je res. Lahko je čisto sprejemljiva, če ima razlog. Sicer se mi zdi neumna – kot gledalcu in kot igralcu. Sam moram biti zelo prepričan, da je res potrebna. Nekateri igralci se slečejo takole (tleskne s prsti, op. p.), imajo pač lepo telo, naj ga pokažejo! Jaz pa nisem tako samozavesten. Če bi bil pa dobro razvit, zakaj ne! (Smeh.)

Na TV Slovenija se vrti serija Mi se mamo radi, v kateri nastopate tudi vi. Radi igrate pred kamero?

❝ Ja, zelo. Igraš za številno občinstvo, ki pa je tiho in nemoteče. Zelo nerad pa se gledam, ponavadi kar preklopim. Vse me moti, lahko bi drugače naredil in popravil.

Kako pa na vas vplivajo kritike drugih?

❝ Srečo imam, da še nisem dobil uničujoče kritike, ki bi me prizadela. Seveda je lepo prebrati kakšno pohvalo, ampak v končni fazi je občinstvo tisto, ki pokaže, kaj mu je všeč in kaj ne. Gledališče je vendar za ljudi! Vedno je bilo tako in vedno bo.

Zadnje čase ste zelo zaposleni. Kaj naredite, da se spočijete, si napolnite baterije?

❝ Zelo me sprošča, če se fizično aktiviram: grem plavat, telovadit itd. Če kaj narediš zase, se potem bolje počutiš. Ali pa se razvajaš: greš na masažo, v savno … Ampak če to naredim na dan predstave, sem potem utrujen. Ena stvar tako odpade. Če imam vajo ali predstavo, potem nič ne naredim zase. Raje gledam televizijo, ki me čisto odpelje, poneumlja, kaj preberem, se dobim s prijatelji … Sicer bi rad počel marsikaj, ampak nimam časa. To so izgovori, ampak vem, kako funkcioniram. Raje ne pretiravam z aktivnostmi, ker vem, da bom moral zvečer v predstavo vložiti še več energije.

Kaj pa poleti, ko ste prosti?

❝ Takrat pa vse na maksimum! In sem še bolj utrujen od poletja, ko grem v novo sezono.

Imate pred predstavo kakšen poseben obred?

❝ Skušam čim bolj počivati. Včasih kaj malega kupim za soigralce – navado imamo, da se obdarujemo. Pa popljuvamo se in si zaželimo srečo z "zlomi si nogo". To so gledališke vraže. Kot tudi, da ne smeš jesti na odru in žvižgati, ne smeš nositi vijoličaste barve, ne smeš stati pod lestvijo. To so simpatične stvari, ki jim ne verjamem kaj dosti. Nisem vraževeren, čeprav pljunem čez ramo, ko mi pot prekriža črna mačka. Vem, da je to vraževerje, a opravim obred za vsak primer. Morda pa bo kaj narobe, če tega ne naredim.

Vaše največje razvade?

❝ Najslabša je zagotovo kajenje, ki bi se ga želel odvaditi. Lepe pa so dobra hrana, zabavna družba, rad se razvajam s savno, masažo, namakanjem v vroči vodi. Sem kar skromen, nisem pretiran hedonist. (Smeh.)